

Der er da en helt væsentlig forskel på, om det er en indre situation i et land med arbejdsløshed osv., eller om det er stater, vi taler om, og Rusland er en stat. Hvis man siger, at Rusland er en sikkerhedstrussel, så opfatter man Rusland som en trussel mod éns egen sikkerhed – altså mod andre staters sikkerhed – og dermed som en fjende.

Men hele pointen er, at hvis man virkelig vil ophæve det billede af Rusland, som i øjeblikket danner sig, så indbød man Rusland til medlemskab i NATO. Og jeg vil gerne gentage det: Man indbød Rusland til medlemskab i NATO.

Den nuværende sikkerhedsrådgiver, Rybkin, var, inden han blev sikkerhedsrådgiver, på besøg her i København, og jeg husker, at jeg havde en samtale med ham – SF's formand var også med – og da sagde han: Hvorfor indbyder I ikke Rusland til at komme med i NATO. Der vil være folk derovre, der er imod det, nationalisterne osv., men der vil være en stor, bred opinion, som politisk ville gå ind for det. Men det passer man meget på ikke at gøre, og dermed er Rusland skilt ud, uanset hvad hr. Arne Melchior siger.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg synes alligevel, at hr. Gert Petersen slap lidt for let om spørgsmålet om, hvad NATO er i dag.

Når SF selv – efter store overvejelser, ved jeg – klart og utvetydigt gik ind for NATO's rolle i Jugoslavien med en fredsbevarende styrke under FN-mandat, så kan man ikke, uanset hvad forskere på DUPI måtte sige, med god samvittighed fastholde, at man blot via Washingtontraktaten kan udlede, hvad der er NATO's indbyggede natur, og hvad man kan bruge NATO til.

Jeg synes, SF selv har vist, at man er parat til at bruge NATO i helt nye sammenhænge, hvor det på en helt anden måde bidrager til at skabe sammenhæng og fred i Europa. Det tror jeg egentlig også hr. Gert Petersen mener.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Jørgen Estrup; men nu er det som ordfører.

Jørgen Estrup (RV):

Europæisk sikkerhed er, som det fremgår af debatten og af flere foregående debatter i denne sal, under opbygning og i støbeskeen i disse år.

Vi har en lidt vildtvoksende europæisk sikkerhedsarkitektur, som kan være forvirrende, hvor det er diverse organisationer, diverse former for samarbejde og diverse typer af konkrete beslutninger, som alle sammen bidrager til at skabe billedet af sikkerhed og sikkerhedspolitik i det nye Europa. Man kan kalde det et kreativt kaos, hvis man vil bruge den type af overskrifter, og man må håbe, at det, der ser kaotisk ud, på lidt længere sigt viser sig at hænge sammen.

Opgaven er set med radikale øjne ganske klar. Den består i gennem en sammenhængende proces at opbygge et kollektivt sikkerhedssystem, som omfatter hele Europa. Det var en opgave, som var umulig under den kolde krig. Det er en vision og en opgave, som nu er blevet realistisk efter ændringerne siden Murens fald og efter det, der er sket efter 1989.

NATO's udvidelsesplaner er et af midlerne til at løse opgaven, hvis vel at mærke udvidelsen sker på den rette måde. Det er ingen kunst at køre udvidelsesprocessen af sporet, så den gør det umuligt at løse den stillede opgave. Kunsten er at gøre det på den rigtige måde.

Derfor er der også nogle klare forudsætninger for den udvidelsesproces, og en af de første og vigtigste forudsætninger er naturligvis, at udvidelsesprocessen skal fremme sikkerhed og stabilitet i et udelt Europa. Der må ikke laves nye skillelinjer i Europa. Det er ikke kun en udvidelse af NATO-området med enkelte nye lande og med nogle hundrede kilometer, hvor man flytter jerntæppet mod øst.

Det kunne der måske være enkelte europæiske lande, som ville se deres nationale fordel i, men det ville ødelægge projektet, hvis det alene var det, der skete. Hvis processen gik i stå, ville man ikke kunne løse opgaven.

Det andet og en lige så vigtig forudsætning er naturligvis, at man tilgodeser Ruslands sikkerhedsinteresser. Det må gøres gennem et formaliseret og permanent samarbejde. Det kan naturligvis ikke indebære vetoret, og det tror jeg i og for sig alle i denne sal er enige om. Sådan er det jo i sagens natur, hvis man kigger på FN-pagten og andre ting. Det enkelte land har naturligvis suveræn ret til at bestemme sin sikkerhedsmæssige placering, og det kan man ikke overlade til andre at have indflydelse på. Men det er en fuldstændig afgørende forudsætning, at Ruslands sikkerhedsmæssige interesser tilgodeses.

Det tredje punkt, jeg vil nævne, er, at OSCE, som jo er det eksisterende kollektive sikkerhedsorgan i Europa, styrkes, så det kan fremme